

Μια καρδιά πλήρης αρετών: Ιερομόναχος Σεραφείμ Δημόπουλος

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ο Γέροντας είχε χάσει τα δόντια του και με δυσκολία μασούσε την τροφή. Συνήθως έτρωγε ένα κομμάτι ψωμί με τσάι ή καφέ και ταχίνι, το οποίο συνιστούσε να τρώνε και τα πνευματικά του τέκνα. Αγόραζε ζυμαρικά, λαχανικά και φρούτα. Σπάνια μαγείρευε λάχανα, όσπρια ή ζυμαρικά, όχι για να νοστιμίσουν, αλλά για να μαλακώσουν, να μπορή να τα μασά. Κάποιοι του εφερναν καλομαγειρεμένο φαγητό, αυτός όμως το έδινε στα σκυλιά. Άλλοι εφερναν φρούτα, αλλά ο Γέροντας τα άφηνε έξω από το κελλί και σάπιζαν. Έτσι ο κόσμος σταμάτησε να του φέρνει τρόφιμα. «Μη μου φέρνετε τίποτα, σας παρακαλώ γιατί κάνω μόνος μου το κουμάντο μου», έλεγε. Πολλές φορές έμενε για μέρες νηστικός. Κάποιος του πήγε ένα πρόσφορο και ο Γέροντας το δέχθηκε λέγοντας: «Δόξα τω Θεώ• έχω μέρες να βάλω μπουκιά στο στόμα μου».

Πηγή: gerontesmas.com

Κρασί δεν έπινε ποτέ. Ο Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας Αναστάσιος του είχε στείλει δυο μπουκάλια εξαιρετικό κρασί αλλά ο Γέροντας τα πέταξε. Έκανε μεγάλη εγκράτεια και στο νερό. Είχε ένα μικρό ψυγείακι που δεν λειτουργούσε και πάνω σε δύο ψαροκασέλες ένα πετρογκάζ. Βέβαια ελάχιστα άτομα είχαν την ευκαιρία να δούν όλο το εσωτερικό του σπιτιού. Κάποτε ο Γέροντας πέρασε τον εξής πειρασμό: Σε κοντική απόσταση από το σπίτι του, άνοιξε ένα μεγάλο νυχτερινό κέντρο διασκέδασης. Μέχρι το πρωί εμαζεύοντο πολλά αυτοκίνητα, κόσμος, φασαρία και η μουσική στην διαπασών. Τα βράδια ο Γέροντας δεν μπορούσε να προσευχηθεί αλλά ούτε και να ξεκουραστή. Αναγκαστικά εκλείνεται μέσα σε ένα δωμάτιο και κάποια στιγμή εξεκουράζετο κάνα δυο ώρες πάνω σε ένα στενό πάγκο. Έλεγε: «Δεν μπορώ να κοιμηθώ με αυτούς εδώ αλλά δεν θα κρατήσει πολύ αυτό. Σύντομα θα κλείσουν».

Πράγματι μέσα σε λίγο χρόνο το κέντρο αυτό σταμάτησε να λειτουργή. Δική του ενορία δεν είχε και λειτουργούσε σε απομακρυσμένα κυρίως χωριά που δεν είχαν ιερέα και όπου αλλού τον έστελνε η Μητρόπολη. Δεν είχε αυτοκίνητο και τις περισσότερες μετακινήσεις τις έκανε πεζός. Διήνυε μεγάλες αποστάσεις με τα πόδια. Ξεκινούσε μέσα στη νύχτα και τα χαράματα έφτανε στην Εκκλησία του χωριού. Πολλές φορές με βροχή, χιόνι και κρύο έφτανε λασπωμένος, βρεγμένος και παγωμένος. Κάποτε εκμυστηρεύτηκε σε πνευματικό του παιδί ότι ξεκίνησε Σάββατο νύχτα με τα πόδια από το κελλάκι του και πήγε στην Κρασιά Ολύμπου.

Ξεκουράστηκε λίγο στο δάσος κατά τη νύχτα και την Κυριακή πρωί λειτούργησε. Επέστρεψε πάλι με τα πόδια στην Λάρισα.

Ας σημειωθεί ότι τότε ήταν 69-70 χρόνων και η απόσταση αυτή γύρω στα 70 χλμ. να πάη και άλλα τόσα για να επιστρέψη. Κάποτε ένας οδηγός αυτοκινήτου δεν τον πρόσεξε μέσα στη νύχτα καθώς περπατούσε στην άκρη του δρόμου και τον χτύπησε, αλλά τον φύλαξε ο Θεός και δεν έπαθε τίποτα. Περπατούσε χωρίς να περιεργάζεται τους ανθρώπους γύρω του. Τις γυναίκες που πήγαιναν για εξομολόγηση, τις μιλούσε χωρίς να τις κοιτάζει στο πρόσωπο. Τους άνδρες όταν τους κοίταζε η ματιά του διαπερνούσε την ψυχή τους. Κάποια μέρα τον επισκέφτηκε πνευματικό του τέκνο. Τον βρήκε να έχει τα πόδια του σε ένα κουβά με νερό και ιώδιο γιατί ήταν γεμάτα πληγές λόγω των οδοιποριών που έκανε. Οι γάμπες του θύμιζαν γάμπες αθλητή. Δεν είπε ποτέ ότι είναι άρρωστος, αν και εταλαιπωρείτο από ασθένειες, αλλά απέφευγε να παίρνη φάρμακα.

Ο Γέροντας υπέφερε από ειλεό, δηλαδή από οξεία εντερική απόφραξη που συνοδεύεται με δυνατό πόνο σαν κωλικός, μετεωρισμούς, εμμετούς κ.ά. και τότε ακολουθούσε φαρμακευτική αγωγή. Κάποτε καθόταν στον προθάλαμο του κελλιού του. Ήταν χειμώνας και έκανε παγωνιά. Το σπίτι του Γέροντα ήταν χωρίς θέρμανση και αυτός άρρωστος, με γρίπη και εξαντλημένος. Εξομολόγησε τον επισκέπτη του και αρνήθηκε κάθε βοήθεια. Άλλη φορά τον βρήκε πνευματικό του τέκνο στην αυλή του σπιτιού του ξαπλωμένο και κουλουριασμένον από τον πόνο. Προσφέρθηκε να τον μεταφέρει στο Νοσοκομείο, εκείνος όμως αρνήθηκε. Την άλλη μέρα που τον επισκέφθηκε τον βρήκε πάλι στο ίδιο μέρος να πονά, και πάλι αρνήθηκε ιατρική βοήθεια. Αρρώστησε κάποτε σοβαρά και έμεινε κλινήρης για ένα μήνα. Δεν μπορούσε να φάη, ούτε να μιλήση. Τα πνευματικά του τέκνα και αρκετοί Αλβανοί που είχε βαπτίσει ήθελαν να τον πάνε στο νοσοκομείο αλλά αρνήθηκε. Τους έκανε νόημα να προσεύχονται γι' αυτόν.

Οι αλλοδαποί που βάπτισε έκλαιγαν δείχνοντας την αγάπη τους και την ευγνωμοσύνη τους για τον ευεργέτη τους που τους έθρεψε μαζί με τις οικογένειες τους. Μιλώντας για τους ολοένα αυξανόμενους καύσωνες έλεγε: «Τον χειμώνα με το κρύο παίρνω κι άλλη μία κουβέρτα κι είμαι εντάξει. Το καλοκαίρι όμως με τον καύσωνα που να πάω;». Δεν είχε τουαλέττα στο σπιτάκι του αλλά ούτε και τηλέφωνο. Κάποιες μέρες συνήθιζε να κλείνεται μέσα στο κελλί του και δεν άνοιγε σε κανέναν. Με αυστηρή νηστεία και προσευχή αγωνίζετο να γνωρίση και να πλησιάση περισσότερο τον Θεό, που από μικρός αγάπησε και ακολούθησε. Είχε αδιάλειπτη προσευχή. «Μέσα μου η ευχή δουλεύει σαν το καλοριφέρ συνεχώς», έλεγε. Τα ρούχα του ήταν παλιά, βρώμικα μέν αλλά ποτέ δεν μύριζαν άσχημα. Είχε μόλις μία καλή φορεσιά.

Ένα βράδυ φορούσε ένα πλεκτό γεμάτο τρύπες από τα ποντίκια. Ο Γέροντας μιλούσε ελάχιστα και συχνά εγκωμιάζε στην αρετή της σιωπής. Καλλιεργούσε πολύ την σιωπή, την θεωρούσε, όπως συχνά έλεγε, ανώτερη από την προσευχή. Όταν μιλούσε, μιλούσε αργά και καθαρά. Ο λόγος του ήταν απλός και κατανοητός, αλλά πλούσιος σε εικόνες και χαριτωμένες εκφράσεις. Του άρεσε το χιούμορ και έλεγε να χαμογελάμε! Λέγοντας λίγα, έλεγε πολλά. Τον απολάμβανες και δεν κουραζόσουν να τον ακούς. Ήταν γλυκομίλητος και ευγενής στους τρόπους του. Εσέβετο όλους τους ανθρώπους και είχε ένα καλό λόγο να πη για τον καθένα. Γαλήνιος και πράος καθώς ήταν, ειρήνευε και ανάπαυε κάθε άνθρωπο που τον πλησίαζε. Μόλις τον πλησίαζες, κάτι συνέβαινε μέσα σου και αποκτούσες μία χαροποιό κατάσταση.

[Συνεχίζεται]